Cena zł. 10.—

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

PRACOWNIK PAŃSTWOWY

ORGAN ZWIĄZKU ZAWODOWEGO PRACOWNIKÓW PAŃSTWOWYCH R. P.

Rok 3 GRUDZIEŃ 1948 r. Nr. 12 (27)

WITAMY KONGRES ZJEDNOCZENIOWY

Pracownicy państwowi wraz z całą klasą robotniczą Polski witają Kongres Zjednoczeniowy partyj robotniczych, jako przełomową datę w rozwoju ruchu robotniczego i całego narodu polskiego.

Kongres ten kładzie kres półwiekowemu rozbiciu w polskiej klasie robotniczej, wyzwala klasę robotniczą spod wpływów agentur burżuazyjnych w ruchu robotniczym i stwarza obiektywne warunki dla szybszego marszu ku socjalizmowi. W tym momencie, gdy cała klasa robotnicza, partyjni i bezpartyjni, witają Kongres nie słowem, a pięknym czynem przedkongresowym, przedterminowym wykonywaniem planów produkcyjnych, dając tym wyraz przywiązania do swojej Partii i do swego Państwa — winowajcy dotychczasowego rozbicia, Pużak i przyjaciele, zasiadają na ławie oskarżonych, jako agenci imperializmu amerykańskiego, zdemaskowani sługusy burżuazji, gotowi służyć każdemu panu od Piłsudskiego poprzez współdziałanie z gestapo do finansiery amerykańskiej włącznie, a ich kamraci, siedzący za granicą, Arciszewscy, Zaremby i Ciołkosze, są w awangardzie podżegaczy wojennych i podsycają każdą awanturę antyrobotniczą.

Droga do jedności nie była łatwa. — Tysiące i dziesiątki tysięcy ofiar — najlepszych swych synów oddała klasa robotnicza w tej walce, dziesiątki razy była zdradzona przez agentów sanacyjnych, którzy przykrywali się frazesem o socjalizmie, ale w tej walce hartowała się klasa robotnicza, w tej walce wyrastała lewica w PPS i to stało się trwałą zdobyczą ruchu robotniczego.

Nowa Partia, wyrosła z walki pokoleń, będzie Partią - monolitem, opartą na doświadczeniach Związku Radzieckiego i międzynarodowego ruchu robotniczego, będzie Partią nowego typu, Partią marksistowsko-leninowską.

Wielką rolę w przygotowanie konieczności jedności w najszerszych masach robotniczych odegrał zjednoczony po wojnie ruch zawodowy.

Jednolite Związki Zawodowe, które wyrosły po wojnie do niebywałej potęgi, stały się praktyczną szkołą jednolitego frontu klasy robotniczej. W Zarządach i Radach Zakładowych, w komisjach bytowych i sekcjach kulturalno-oświatowych pracowali ręka w rękę PPR-owcy i PPS-owcy, przełamując w praktyce odziedziczoną nieufność. Towarzysze ci przekonali się, że nic ich nie dzieli i że piękne daje plony wspólny wysiłek dla odbudowy i przebudowy naszej gospodarki.

Ten wkład ruchu zawodowego podkreślamy, bo on tłumaczy nam, dlaczego tak bliskie jest nam nasze wspólne święto — ostatecznego politycznego zjednoczenia klasy robotniczej.

Powstanie jednej Partii klasy robotniczej będzie miało owocne następstwa dla dalszego rozwoju i usprawnienia działalności ruchu zawodowego.

Odrzucimy wszelkie klucze i parytety, jedy-

nym miernikiem stanie się praca, wkład działaczy związkowych, stanie się zaufanie mas i ofiarna służba. Będziemy mogli realizować zasadę, że każdy działacz związkowy jest sługą klasy robotniczej przez nią powołany i tak długo pozostaje na swym posterunku, jak długo klasa robotnicza obdarzy go zaufaniem.

Witamy przeto Kongres Zjednoczeniowy, jako nasz Kongres, jako Kongres naszej awangardy, awangardy całej klasy robotniczej.

Programowe Plenum ZZPP

W dniach 29 i 30 listopada 1948 roku odbyło się plenarne posiedzenie Zarządu Głównego ZZPP przy udziale członków Głównej Komisji Rewizyjnej, Centralnego Sądu Koleżeńskiego, Przewodniczących i Sekretarzy Zarządów Okręgowych i Przewodniczących Okręgowych Komisyj Rewizyjnych.

Z ramienia Komisji Centralnej Związków Zawodowych udział brali tow. tow.: Ćwik, Gebert, Jędrzejewski i Gallus.

Obradom przewodniczył **tow. poseł Bancerz**, który po odczytaniu przez **tow. Kołaczkowskiego** protokółu z poprzedniego plenarnego posiedzenia, wygłosił pierwszy w/g porządku dziennego referat na temat „Wytyczne programu pracy ZZPP na rok 1949". W referacie tym **poseł Bancerz** poddał gruntownej analizie tło pracy ZZPP, podkreślając szkodliwy dla pracy związkowej moment istnienia w kadrach pracowników państwowych, zrzeszonych w ZZPP, elementu biernego, chwiejnego, a nawet wręcz wrogo usposobionego do Polski Ludowej. Zadaniem ZZPP na najbliższą przyszłość jest oczyszczenie aparatu administracji państwowej od tego rodzaju pracowników.

Nakreśleniem planu pracy Zarządu Głównego na rok 1949 ze specjalnym podkreśleniem akcji, zmierzających do uaktywnienia mas członkowskich oraz wzmocnienia dyscypliny organizacyjnej po linii wskazań plenum KCZZ i II-go Walnego Zjazdu ZZPP, zakończył **poseł Bancerz** swoje przemówienie.

W trzecim punkcie porządku dziennego zabrał głos Sekretarz Generalny, **tow. Kołaczkowski** w referacie p. t. „Praca kulturalno-oświatowa", nakreślając konkretne zadania na rok 1949 w akcji upowszechnienia kultury i tworzenia obywatela nowego typu, przygotowanego moralnie do uczestniczenia w realizowaniu socjalistycznego ustroju sprawiedliwości społecznej w oparciu o ideologię marksizmu-leninizmu, której podstawowe zasady muszą się stać systemem myślowym najszerszych mas członkowskich.

Treścią 4-go punktu porządku dziennego było przemówienie przedstawiciela KCZZ — **tow. Jędrzejewskiego**, który podkreśliwszy przełomowy dla Polskiej Klasy Robotniczej w jej życiu politycznym moment zbliżającego się terminu Zjednoczenia Partii Robotniczych — wskazał na wynikającą z tego faktu nową problematykę prac związkowych w odniesieniu do zagadnień kulturalno-oświatowych, organizacyjnych, współzawodnictwa pracy oraz solidarności z międzynarodowym ruchem robotniczym.

Następny, piąty punkt porządku dziennego wypełnił swym przemówieniem tow. Urbanowicz, referując wyniki prac Komisji dla Spraw Współzawodnictwa Pracy w Administracji Państwowej.

Wzmiankowana Komisja stwierdziła, że do czasu ustalenia konkretnych planów pracy i terminów jej wykonania w administracji państwowej nie można ustalić obiektywnych kryteriów oceny wyników, jako konkretnych norm pracy. Pracownicy państwowi nie mogą jednak stać na uboczu, wobec wspaniałego czynu robotniczego, winni natomiast skierować swoje najlepsze siły i świadomą wolę ku akcji usprawnienia metod i organizacji pracy, wzmocnienia dyscypliny i ideowości oraz oszczędności czasu i środków.

Na temat „Podstawowych elementów polityki socjalnej ZZPP" mówił w szóstym punkcie porządku dziennego **tow. Pempel**, Sekretarz Zarządu Głównego. Mówca stwierdził, że podstawowym zadaniem związkowej polityki socjalnej na wszystkich szczeblach organizacyjnych jest rzetelne i wnikliwe badanie oraz słuszna i zgodna z rzeczywistością ocena zbiorowych potrzeb socjalnych ogółu pracowników państwowych w zakresie potrzeb zdrowotnych, materialnych i kulturalnych. W myśl tych założeń prowadzona planowo akcja socjalna staje się instrumentem planowego rozdziału dóbr konsumcji zbiorowej i dźwignią powszechnej i równomiernej poprawy socjalnych warunków egzystencji ogółu pracowników.

Zagadnieniom kontroli związkowej poświęcony był siódmy punkt porządku dziennego. Zagadnienie te zreferował **tow. Szer**, przedstawiając zebranym projekt regulaminu nowoutworzonego przy Zarządzie Głównym Biura Kontroli. Regulamin ten uchwalono w brzmieniu zaprojektowanym.

Po przyjęciu przez plenum do zatwierdzającej wiadomości budżetu Zarządu Głównego na IV kwartał 1948 r., co było przedmiotem ósmego punktu porządku dziennego, przewodniczący **tow. poseł Bancerz** odroczył obrady do dnia następnego.

Drugi dzień obrad wypełniła dyskusja nad wygłoszonymi referatami, której podsumowania dokonał tow. Sekretarz Generalny — **Kołaczkowski**, stwierdzając wysoki poziom obrad, z których wynika, że pracownicy państwowi coraz bardziej zbliżają się do pełnej dojrzałości politycznej, że weszli już na realną drogę budowania socjalizmu, a w ich pracy związkowej busolą będzie marksizm leninizm, zaś środkiem do realizacji celów — krytyka i samokrytyka.

Dziesiąty punkt porządku dziennego został wyczerpany przez dokooptowanie na miejsca tow. Krakiej i tow. Szczypiorskiej, którzy zrzygnowali ze swych mandatów — tow. tow. Urbanowicza i Dyji.

Jedenasty punkt porz. dziennego wypełniło uchwalenie rezolucji i wniosków, których brzmienie podajemy na innym miejscu.

Po odśpiewaniu międzynarodówki obrady plenum zostały zamknięte. (N.)

Wytyczne pracy w roku 1949

(Wyjątki z przemówienia posła Bancerza na II Plenum

Praca związkowa będzie kulała tak długo, mimo najpiękniejszych programów, dopóki nie usprawnimy pracy organizacyjnej.

Dotychczasowe doświadczenie wskazuje na liczne braki i niedociągnięcia w tej dziedzinie. Na niedociągnięcia te zwrócił uwagę II-gi Walny Zjazd w rezolucjach.

Dla uzdrowienia obecnego stanu należy wyjść z kardynalnej zasady, że praca związkowa jest pracą kolegialną. O poczynaniach Związku musi decydować powołane statutem grono osób, a nie indywidualni członkowie, np. prezes, sekretarz czy skarbnik.

Ciężar pracy i odpowiedzialności ma spoczywać na barkach wszystkich wybranych członków zarządu, a nie tylko urlopowanych kolegach.

Jako dalsze zalecenie należy wskazać potrzebę silniejszego powiązania Zarządu Okręgowego i Głównego z terenem. Należy zerwać z dotychczasową szkodliwą praktyką, że członkowie Zarządu Głównego przejawiali swą działalność przez wzięcie udziału w posiedzeniach plenarnych 3 lub 4 razy do roku.

Dążeniem nowego Prezydium jest zwoływanie posiedzeń plenarnych Zarządu Głównego zgodnie ze statutem i stawianie przed nim całokształtu problemów, aby w ten sposób uaktywnić członków Zarządu Głównego.

Członek Zarządu Głównego ma być ambasadorem czy posłem nadzwyczajnym Zarządu Głównego na poszczególny Okręg.

Przez tych członków Zarządu będziemy się starali spełnić szereg czynności, do których wykonania członkowie Prezydium musieli wyjeżdżać w teren.

Silniejsze powiązanie musi nastąpić i między Zarządem Okręgowym a Kołami.

Tej akcji powiązania Zarządów Okręgowych i Głównego z masami członkowskimi musi towarzyszyć akcja — w kierunku zwiększenia dyscypliny związkowej. Nie można tolerować dalej, aby istniały Zarządy Kół, które wbrew postanowieniom statutu, zaleceniom Zarządu Głównego i Okręgowego, nie przejawiała żadnej działalności. Obecny statut daje większe, niż dotychczasowy, możliwości w kierunku ingerencji władz Okręgowych i naczelnych.

Szczególną opiekę i kontrolę należy roztoczyć nad działalnością finansową naszych komórek związkowych. Musi być tu przeprowadzona statutowa zasada budżetowania na wszystkich szczeblach związkowych i we wszelkich przejawach działalności związkowej. Nasze Komisje Rewizyjne muszą zerwać z dotychczasowym stylem pracy. Muszą one częściej wkraczać i kontrolować działalność finansową Zarządu i jego agend i w razie stwierdzenia niedociągnięć, czy też nadużyć alarmować odpowiednie czynniki. Wiele smutnych wypadków nie miałoby miejsca w naszym Związku, gdyby Komisje Rewizyjne spełniały należycie swe zadania. Niech Komisje Rewizyjne pamiętają, że odpowiedzialność za wadliwą gospodarkę pieniężną spada i na nich. Dla ułatwienia zadania kontroli Prezydium zorganizowało przy Zarządzie Głównym Biuro Kontroli.

Sierpniowe Plenum KCZZ oraz II-gi Walny Zjazd Delegatów ZZPP słusznie zwracają uwagę na niebezpieczeństwo zbiurokratyzowania pracy związkowej i odrywanie się Zarządów od mas członkowskich. Klasycznym odcinkiem w tym względzie jest dotychczasowy sposób zbierania składek członkowskich. Doprowadził on do mechanicznego, idącego po linii najmniejszego oporu, potrącania składek przy wypłacie uposażenia.

Uchwała KCZZ, polecająca zerwać z dotychczasowym stanem i przejść na system indywidualnego zbierania składek, jest niewątpliwie i słuszna i na czasie.

W związku z tym czeka Zarząd Główny i wszystkie Zarządy bardzo poważna i odpowiedzialna praca przygotowawcza, aby nasza działalność nie uległa zahamowaniu z momentem przejścia na nowy system ściągania składek. Nasze Koła muszą uporządkować swoją ewidencję związkową. Ułatwi im tę robotę nowa karta ewidencyjna i nowa legitymacja związkowa.

Wytyczne do planu działalności na rok najbliższy w zakresie t. zw. zagadnień ekonomiczno-socjalnych zostały nakreślone uchwałami II-go Walnego Zjazdu Delegatów.

Ustawa o państwowej służbie cywilnej normuje zasadnicze problemy, związane ze stosunkiem pracy urzędnika państwowego. Nic zatem dziwnego, że uzgodnienie zmian w postanowieniach tej ustawy wywołuje wielkie zainteresowanie ze strony członków ZZPP. Ustawa o państwowej służbie cywilnej w brzmieniu ustalonym nowelami, które ukazały się po wojnie 1939 r., zawierała szereg przepisów niedostosowanych do naszych warunków w Polsce Ludowej.

Doceniając potrzebę uaktywnienia pragmatyki służbowej, poprzedni Zarząd Główny ZZPP rozpoczął starania w kierunku zmiany tejże pragmatyki.

Dnia 25 października 1948 r. Rada Państwa zatwierdziła dekret o zmianie ustawy z dnia 17 lutego 1922 o państwowej służbie cywilnej.

Został w ten sposób zrealizowany postulat II-go Walnego Zjazdu Delegatów, wzywający

Zarząd Główny do przyśpieszenia uchwalenia nowej pragmatyki służbowej.

Nie zakończony został jednak sam problem ustawy o państwowej służbie cywilnej z dwóch powodów. Po pierwsze omawiany dekret przewiduje w art. 89, że Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia zakres i sposób współdziałania Związku Zawodowego z administracją państwową w sprawach ocen kwalifikacyjnych pracowników, przenoszenia na inne miejsca służbowe i zwalniania pracowników. Po drugie dekret nie wyczerpał całokształtu zagadnienia. Wprawdzie dekret z dnia 25 października 1948 r. zawiera parę ważnych i korzystnych dla pracowników państwowych postanowień — ale nie można uznać, że wyczerpany został problem pragmatyki służbowej.

Nie czas i miejsce na obecnym posiedzeniu dyskutować, w jakim kierunku mają pójść dalsze zmiany. Chcę tylko zaznaczyć, że stara ustawa, zbudowana pod kątem tworzenia z urzędników państwowych zamkniętej niemal kasty, nie może wystarczyć w czasach Polski Ludowej i planowej gospodarki i w dziedzinie kadr osobowych.

Zarząd Główny winien przystąpić do pracy nad projektem Rozporządzenia Rady Ministrów do art. 89 ustawy o państwowej służbie cywilnej. To jest nasze zadanie na najbliższą przyszłość. Jednocześnie należy powołać Komisję w łonie naszego Zarządu, któraby się zajęła opracowaniem projektu przyszłej ustawy.

Art. 3 ust. 3 dekretu z dnia 14 maja 1946 r. o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego funkcjonariuszów państwowych przewiduje, że Rozporządzenie Rady Ministrów określi tryb i warunki zaliczenia do czasu służby okresu od dnia 1 września 1939 r. Zaliczenie to może dotyczyć tych pracowników, którzy w chwili wybuchu wojny byli zatrudnieni w administracji państwowej i zgłosili się ponownie do służby najdalej do dnia 5 września 1946 r. Wspomniane Rozporządzenie nie ukazało się do chwili obecnej. Nawet z chwilą ukazania się Rozporządzenia Rady Ministrów pozostanie do uregulowania podobne zagadnienie, dotyczące tych Kolegów, którzy wstąpili do służby państwowej po raz pierwszy dopiero po ostatniej wojnie. Dla wielu wśród nich drzwi do służby tej z powodu ich przekonań politycznych były zamknięte. Obecnie, będąc często zaawansowani wiekiem, zgłosili się do pracy dla Polski Ludowej. Tej kategorii pracownikow, najcenniejszych ideowo, dzieje się krzywda. Ich dotychczasowa praca zarobkowa powinna być im zaliczona do wysługi emerytalnej.

II Walny Zjazd Delegatów wezwał między innymi Zarząd Główny do:

1. ujednolicenia płac we wszystkich resortach administracji państwowej przez usunięcie dotychczas istniejących rażących różnic uposażeniowych.

2. w miarę postępującej stabilizacji i normalizacji warunków gospodarczych i finansowych Państwa — polepszenie bytu pracowników państwowych przez podniesienie płac i świadczeń tak, by uposażenia mas pracowników państwowych wystarczały na zaspokojenie najkonieczniejszych potrzeb pracownika i jego rodziny.

3. unormowanie tabeli stanowisk w administracji państwowej i ustanowienia dodatków funkcyjnych i służbowych, dostosowanych do zajmowanego stanowiska.

Kwestia ujednolicenia i wysokości płac jest tematem, któremu z konieczności poświęcamy wiele uwagi i czasu.

Zbyt przedwczesnym byłoby mówienie o konkretnych zasadach, które mają obowiązywać w administracji państwowej. Prace bowiem nad kondyfikacją zagadnienia wynagradzania pracowników, ustaleniem słuszniejszej, niż obecna klasyfikacji stanowisk, oraz nad systemem zlikwidowania dysproporcji płac pomiędzy instancjami administracji — są przedmiotem obrad komisyj, w których postulaty naszego Związku są bronione przez przedstawicieli ruchu zawodowego.

Oczywistym jest, że o postępach tych prac będziemy we właściwym czasie informować.

Zasadniczym momentem, na który należy już dziś zwrócić uwagę jest konieczność przygotowania naszych postulatów do 6-letniego planu gospodarczego. W tym względzie będziemy specjalnie wymagać od całego aktywu związkowego, aby dostarczono nam wszystkie konieczne materiały. Od sprawnej działalności naszego związku i od wkładu pracy naszych kolegów zależeć będzie w znacznej mierze dalsza poprawa bytu.

Nie możemy przejść obojętnie, jako Związek Zawodowy, obok zagadnienia włączenia pracowników państwowych do współzawodnictwa pracy. Ruch współzawodnictwa obejmuje w Polsce coraz szersze kręgi, budzi powszechne zainteresowanie w klasie robotniczej. Nie może zabraknąć pracownika państwowego w tym wzmożonym wysiłku w chwili odbudowy i rozbudowy Polski Demokratycznej. Trudności nasuwa u nas forma tej akcji, z uwagi na specyficzne warunki naszej pracy.

Podstawowym założenem i punktem wyjścia dla współzawodnictwa winno być wdrożenie zasady planowania w całość aparatu państwowego. Planowanie to winno uwzględnić obok zagadnienia wzmożenia dyscypliny i wydajności pracy, jako też szkolenia pracowników zarówno fachowego, jak i ideowego — wszystkie konkretne zadania, stojące przed daną jednostką administracyjną, jako też przed każdym pracownikiem.

Rezolucje i uchwały II Plenum

Deklaracja w sprawie jedności ruchu zawodowego

Klasa robotnicza całego świata zacięcie walczy od dziesiątków lat o jedność swych szeregów, upatrując w jedności tej jedyną gwarancję podniesienia poziomu swego bytu, zdobycia i utrzymania swobód demokratycznych, zabezpieczenia pokoju powszechnego.

Rozbicie jedności i międzynarodowej solidarności proletariatu leży w interesie reakcji, czerpiącej swe zyski z ucisku mas pracujących i dla której wojna jest źródłem bogactwa.

W obliczu zjednoczonego proletariatu całego świata nie mógłby powstać hitleryzm ani faszyzm. Krwawa awantura drugiej wojny światowej, będąca wynikiem waśni i walki między światowymi potentatami imperializmu o podział rynków zbytu i zdobycia źródeł surowców — wydarła z szeregów robotniczych miliony ofiar i przyniosła miliony dolarów zysków wojennych kapitalistom, bezpiecznie ukrytym poza zasięgiem dział.

Zwycięstwo nad krwawym hitleryzmem, faszyzmem i militaryzmem okupione zostało potokami krwi robotniczej, potokami łez ludzi pracy miast i wsi. Jeszcze nie przebrzmiały na gruzach pokonanego Berlina echa ostatnich strzałów artylerii radzieckiej, a już imperialiści w przymierzu z podżegaczami wojennymi całego świata, rozpoczęli próby wydarcia owoców zwycięstwa prawdziwemu zwycięzcy, jakim był niewątpliwie Związek Radziecki, rozpoczęli nowe próby wichrzenia, kuszenia dolarami, straszenia bronią atomową, a wszystko to w celu przygotowania nowego kataklizmu, nowej pożogi wojennej.

Klasa robotnicza w obliczu tych nowych knowań — dla obrony swego istnienia podjęła wysiłek w kierunku zjednoczenia swych szeregów, co w rezultacie przyniosło powstanie Światowej Federacji Związków Zawodowych, jednoczącej 70 milionów robotników.

Światowa Federacja Zw. Zaw., stojąc na straży praw robotniczych, swobód demokratycznych, postępu społecznego i pokoju — zdobyła sobie swym twardym i nieustępliwym stanowiskiem wobec ataków międzynarodowej reakcji imperializmu — miłość, uznanie i poparcie wśród milionowych rzesz ludzi pracy.

Zbrodnicze plany podżegaczy wojennych, wyzyskiwaczy i potentatów złota, plany, zmierzające do ucisku i ujarzmienia narodów, plany gwałtu, grabieży, agresji, wojny i panowania nad światem — zostały pokrzyżowane przez Światową Federację Związków Zawodowych.

Imperialiści anglosascy od zarania powstania Światowej Federacji Zw. Zaw. rozumieli jej siłę, starali się też za wszelką cenę uczynić z Federacji posłuszne sobie narzędzie.

Skoro jednak frontalne ataki załamały się, imperialiści anglosascy usiłowali rozbić Światową Federację Zw. Zaw. przez słynną uchwałę Rady Brytyjskich Związków Zawodowych z dnia 27.X 1948 r. o złożeniu w Komitecie Wykonawczym Ś. F. Z. Z. wniosku o zawieszenie działalności Federacji na rok czasu, grożąc wystąpieniem ze Ś. F. Z. Z. w razie nieprzyjęcia tego wniosku.

Wspomniana uchwała jest wyraźnym atakiem na jedność międzynarodowego ruchu robotniczego. Nie została ona spowodowana interesem angielskiej klasy robotniczej, ale jest wyrazem nacisku amerykańskich i brytyjskich imperialistów.

Uchwała Rady Bryt. Zw Zaw. przychodzi w chwili, kiedy bardziej niż kiedykolwiek nastąpiło zacieśnienie więzów solidarności robotniczej wszystkich krajów.

W związku z powyższym rozszerzone Plenum Zarządu Głównego Zw. Zaw. Prac. Państwowych R P. stwierdza, że solidaryzuje się ze stanowiskiem, zajętym w tej sprawie przez KCZZ, oraz przyłącza się do apelu, skierowanego przez KCZZ do robotników angielskich i amerykańskich o niedopuszczenie w ich własnym interesie do osłabienia lub rozbicia Ś. F. Z. Z.

W związku z powyższym Plenum Zarządu Głównego Z. Z. P. P. R. P. poleca Prezydium podjęcie szerokiej masowej kampanii wśród mas członkowskich na rzecz utrzymania i pogłębienia solidarności i jedności międzynarodowego ruchu zawodowego, na rzecz pogłębienia internacjonalizmu proletariackiego.

Jednocześnie Plenum Zarządu Głównego ZZPP wyraża swój gorący podziw dla wspaniałej, bohaterskiej postawy górników Francji, walczących z przemocą sługusów imperializmu, pozdrawia rewolucyjnym salutem robotników Grecji i Hiszpanii, Chin i Indonezji, Malajów, Viet-Namu i Izraela, walczących o wyzwolenie narodowe i społeczne, przeciw jarzmu imperialistycznemu.

* * *

1. Plenum Zarządu Głównego ZZPP, kończąc swe obrady w przedostatniej niemal godzinie, dzielącej nas jeszcze od historycznej i przełomowej dla całej klasy robotniczej Polski, daty organicznego Zjednoczenia Partii Robotniczych w Polsce, wita z najgłębszą radością fakt uzdrowienia po wieloletnim rozbiciu ruchu robotniczego, widząc w tym początek nowej ery dziejów Narodu Polskiego, ery podniesienia pracującego ludu Polski na właściwe miejsce w rodzinie ludów, miłujących pokój i braterskie współżycie na płaszczyźnie marksizmu-leninizmu.

2. Plenum Zarządu Głównego ZZPP stwierdza, że przedstawione przez Prezydium wytyczne prac organizacyjnych, kulturalno-oświatowych i ekonomiczno-socjalnych są w założeniach swych całkowicie zgodne z uchwałami czerwcowego Plenum KCZZ i II-go Ogólnokrajowego Walnego Zjazdu Delegatów Kół ZZPP.

W związku z powyższym Plenum uznaje wspomniane wytyczne za plan pracy Zarządu Głównego ZZPP na rok 1949, zlecając jego wykonanie Prezydium Zarządu Głównego.

3. Plenum Zarządu Głównego ZZPP uznaje za słuszną zainicjowaną przez Prezydium linię współpracy międzyzwiązkowej w ramach akcji socjalnej, kulturalno-oświatowej, wychowania fizycznego i sportu, przy czym stwierdza, że tego rodzaju polityka przyczyni się do rozszerzenia i pogłębienia baz operacyjnych akcji socjalnej, uwielokrotni posiadane przez poszczególne Związki środki oddziaływania na masy członkowskie, a ponadto przyczyni się do pogłębienia jedności ruchu zawodowego wśród członków różnych Związków w jednym zawodzie, przyczyniając się tym samym nie tylko do zacieśnienia między nimi więzów towarzyskich i społecznych, ale i do zrodzenia się właściwych warunków podjęcia szlachetnego, międzyzwiązkowego i zespołowego współzawodnictwa pracy.

4 Plenum Zarządu Głównego ZZPP, przyjmując pod uwagę brak konkretnych planów pracy i terminów ich wykonania w administracji państwowej, co uniemożliwia ustalenia obiektywnych kryteriów oceny wyników, jako konkretnych norm, niezbędnych przy współzawodnictwie pracy, stwierdza, że pracownicy państwowi nie mogą stać na uboczu wobec wspaniałego czynu klasy robotniczej na odcinku współzawodnictwa.

Dla włączenia mas pracowników administracji państwowej do akcji współzawodnictwa pracy już w obecnym czasie, przy uwzględnieniu powyższych braków, Plenum Zarządu Głównego ZZPP postanawia podjąć akcję, zmierzającą do usprawnienia pracy zawodowej w oparciu jej o naukowe podstawy organizacji, do wzmocnienia dyscypliny i ideowości pracy, podniesienia jej jakości, oszczędności czasu i środków.

Zagadnienie metod usprawnienia rozpatrzy wyłoniona Komisja.

* * *

Stojąc wobec konieczności szybkiego zakończenia odbudowy aparatu państwowego i zasilenia tego aparatu nowym świadomym elementem, Plenum Zarządu Głównego ZZPP RP uchwala:

zwrócić się do władz państwowych o powołanie jednorocznych Wyższych Szkół Administracyjnych, których celem będzie przeszkolenie pracowników i kandydatów na pracowników w aparacie państwowym

Ofensywa kulturalno-oświatowa

„Nadchodzi czas, kiedy rząd z całą energią poświęci się wraz z wielką armią działaczy kult.-ośw. przeprowadzeniu ofensywy na odcinku kultury, by doprowadzić do przełamania tego wszystkiego, co nas w pochodzie naprzód hamuje" — tą cytatą, wyjętą z przemówienia, wygłoszonego przez tow. Cyrankiewicza podczas ogólnokrajowej narady działaczy kult.-ośw., rozpoczął tow. Kołaczkowski swój referat na temat prac kulturalno-oświatowych, jakie planuje Zarząd Główny ZZPP w roku 1949.

„W okresie ostatniego miesiąca odbyły się trzy konferencje — mówił dalej tow. Kołaczkowski — które postawiły zagadnienie ofensywy kulturalno-oświatowej, jako naczelne zadanie w walce o ustrój socjalistyczny".

„Co to znaczy, że czołowi mężowie stanu, że przywódcy klasy robotniczej, że cały aktyw związkowy w całej Polsce — postawili czołowe, bojowe zagadnienie walki o nową kulturę?".

— „To znaczy, że „...aby iść szybko naprzód— jak powiedział **Prezydent Bierut** — aby wydobyć się z ponurej spuścizny zniszczeń i zacofania, aby utorować narodowi wolną drogę pełnego rozkwitu jego sił twórczych, konieczny jest rozwój nie tylko przemysłu i rolnictwa, konieczny jest również szybki rozwój oświaty, nauki, kultury i sztuki, konieczny jest również rozwój pełnych potrzeb materialnych i duchowych człowieka".

W dalszym ciągu mówca stwierdził, że przełom kulturalny w Polsce nie zsynchronizował się jeszcze z osiągnięciami natury ekonomicznej czy politycznej, ale wobec stabilizacji tych osiągnięć na dostatecznie wysokim poziomie, można i należy zagadnienia kultury, zagadnienia budowy nowego człowieka, wysunąć na należne im stanowiska pierwszoplanowe.

Tradycyjne pojmowanie kultury burżuazyjnej polegało na elitaryzmie, na odsuwaniu od korzystania z dóbr kulturalnych warstw pracujących, powodując jednocześnie i wtórny skutek tego rodzaju polityki — hamowanie rozwoju klasy robotniczej.

W tym tradycyjnym elitaryzmie należy doszukiwać się źródła burżuazyjnych poglądów na ponadklasowość i apolityczność kultury.

Tak zwaną „kulturę narodową" danego okresu budowały zawsze te klasy społeczne, które miały w swym ręku elementy władzy, które posiadały wszelkie środki nie tylko produkcji, ale i środki tworzenia kultury, urabiania i wychowywania mas ludowych w sposób dla siebie najkorzystniejszy. Tak pojęta kultura była kulturą klasy panującej i stała na straży interesów klasowych zainteresowanej grupy. Dziś — klasą panującą jest najszersza klasa społeczna. Budowa nowej Polski, Polski socjalistycznej — musi znaleźć swój wyraz w tworzeniu nowej kultury świata pracy.

Nie można utożsamiać — zdaniem mówcy — tworzenia nowej kultury z negacją dorobku kulturalnego ludzkości doby ubiegłej.

Lenin uważał, że marksizm, jako coś zupełnie nowego, jest zdecydowanym zwrotem w dziedzinie umysłowości, ale nie odrzuca doniosłych zdobyczy epoki burżuazyjnej, lecz przeciwnie, podejmuje i rozwija wszystko, co zyskało wartość w tysiącletnim rozwoju ludzkości i jej kultury.

Należy natomiast wyeliminować to wszystko z nowego życia społecznego, co jest balastem zacofania, ciemnoty, przesądów, instynktów chciwości i egoizmu.

Stając do walki o upowszechnienie kultury, należy zdawać sobie sprawę z wagi zagadnienia i z ostatecznego celu, jaki tej walce przyświeca. Należy uświadomić sobie, na jakie przeszkody i opory natrafimy w tej walce, jakich błędów i pomyłek musimy się wystrzegać.

Kardynalnym błędem było niedocenianie sił rewolucyjnych w Polsce i przecenianie sił reakcji. Wynikiem tego była jakaś dziwna słabość i wstydliwość w naszych poczynaniach. Na te wady w naszej pracy kult.-ośw. wskazała już rezolucja sierpniowego plenum KC PPR.

Dalej—dopuszczono do pracy nad kształtowaniem nowej kultury ludzi obcych ideologicznie przełomowi, obcych klasie robotniczej. W metodach pracy kult.-ośw. nie wyeliminowano szkodliwych elementów, jak np. wątpliwej wartości makulatury beletrystycznej, wrogich klasie robotniczej pism. Nie przykładano wagi do wprowadzenia do programów szkolenia społecznego popularyzowania nauki marksistowskiej, przywódców i nauczycieli klasy robotniczej.

Skoro mówi się o błędach, to nie dosyć poprzestać na ich wykryciu i właściwym ich oświetleniu, należy również zastanowić się poważnie nad środkami zaradczymi, aby tych błędów dalej nie popełniać, należy zająć się budową nowych, pozytywnych wartości.

Jeśli przyjmiemy za pewnik — mówił dalej tow. **Kołaczkowski** — że klasą przodującą jest klasa robotnicza w sojuszu z biednym chłopstwem, że awangardą klasy robotniczej są partie robotnicze, że armią klasy robotniczej są jednolite związki zawodowe, że celem najbliższym jest zwycięstwo socjalizmu, to wówczas staje się jasnym, że do osiągnięcia tego celu nie wystarczy formalne przyjęcie socjalistycznych form ustrojowych i społecznych, ale koniecznym jest, aby te pewniki stały się integralną częścią struktury duchowej najszerszych mas ludowych. Muszą one wrosnąć w obyczaj i tradycję, w etykę i moralność tych mas.

Stąd wypływa pierwsze i najważniejsze zadanie akcji kulturalno-oświatowej, a jest nim pogłębienie świadomości klasowej wśród najszerszych rzesz członkowskich ZZPP i ugruntowanie w nich ideologii marksizmu-leninizmu.

Ale budowa nowego światopoglądu, wspartego o ideologię marksizmu-leninizmu nie obejdzie

się bez ostrej walki klasowej z przestarzałymi pojęciami, z nawykami i zabobonami, wypływającymi ze starych tradycji mieszczańsko-szlacheckich, z uprzedzeń nacjonalistycznych, wynikających z fałszywej oceny faktów historycznych.

Stąd wypływa konieczność oświetlenia prawdziwej roli Związku Radzieckiego w stosunku do niepodległości Polski. Stąd wypływa konieczność uświadomienia mas członkowskich o przodującej roli, jaką odgrywa Związek Radziecki w rodzeniu się nowej, socjalistycznej rzeczywistości w Polsce i w innych krajach demokracji ludowych.

Szczególną uwagę należy zwrócić na problem walki klasowej, jaki się zarysował na obecnym etapie na odcinku wsi. Wkład pracowników administracji państwowej, realizujących w ramach ogólnopaństwowej polityki wewnętrznej również i politykę na odcinku wiejskim w pozytywne rozwiązanie tego zagadnienia — musi być niezwykle wysoki.

Całość akcji kulturalno-oświatowej, jeśli ma dać pozytywne wyniki w kierunku budowy nowego obywatela, świadomego swych obowiązków wobec rodzącego się państwa socjalistycznego, musi posiadać wszystkie cechy pracy socjalistycznej, a więc musi być to praca planowa.

Założeniem planu pracy na odcinku kultury i oświaty Zarządu Głównego ZZPP w roku 1949 będzie:

1 wprowadzenie najszerszych mas członkowskich na drogę do osiągnięcia światopoglądu marksistowsko-leninowskiego,
2 ugruntowanie w masach członkowskich ZZPP właściwego stosunku do ZSRR,
3 ugruntowanie świadomości o słuszności walki klasowej,
4 włączenie naszego centralnego i terenowego aktywu związkowego do akcji uspółdzielczenia wsi".

W rozwinięciu tych zasadniczych założeń prac kulturalno-oświatowych podał tow. Kołaczkowski ramowy plan pracy na rok 1949, uwzględniający wszystkie odcinki akcji kulturalno-oświatowej. Ze względu na szczupłe ramy pisma, planu tego nie podajemy.

Na wykonanie tak szerokich zamierzeń, jakie przedstawił tow. Kołaczkowski w planie pracy kult.-oświat., rzecz jasna, potrzebne są pewne i stałe środki finansowe. W roku 1949 po raz pierwszy ZZPP znajdzie się w posiadaniu tych środków. Łącznie na akcję kult.-ośw. i na sportową otrzyma Związek circa 84.000.000 zł. Jest to, jak oświadczył tow. Kołaczkowski, suma duża i mała jednocześnie. Duża w stosunku do naszych dotychczasowych zasobów, mała w stosunku do naszych potrzeb. Aby jak najekonomiczniej rozgospodarować omawiane fundusze, należy je uwielokrotnić przez nawiązanie ścisłej współpracy na wielu odcinkach akcji kult.-ośw. z innymi związkami. Pozwoli to nie tylko na uwielokrotnienie włożonych w poszczególne odcinki pracy kapitałów, ale uwielokrotni również i konsumcję dóbr kult.-ośw., pogłębi ją i rozszerzy, stworzy niejako szerszą bazę moralnej opłacalności tej akcji. Nie na wiele bowiem przyda się utopienie poważnego funduszu np. w świetlicy, do której nie miałby kto chodzić. Nasze najniższe komórki związkowe są nieraz zbyt słabe i nieliczne, aby mogły samodzielnie pokusić się o racjonalne zużytkowanie świetlicy. Ale natomiast świetlica prowadzona przy współpracy kilku Związków — może dać doskonałe wyniki.

Kończąc swój referat tow. Kołaczkowski powiedział:

„Bez megalomanii możemy stwierdzić, że w kraju naszym, pod wpływem przemian dziejowych, dokonywują się rzeczy naprawdę wielkie. Kraj rozbrzmiewa odgłosami odbudowy, łoskotu młotów i kilofów. Czy ten wspaniały wysiłek znalazł dostateczne odbicie w nowej sztuce? Jeszcze nie — a dzieje się to dlatego, że przemiany kultury kroczą wolniej i nie nadążają przemianom politycznym i społecznym. Naszym zadaniem jest przyśpieszyć proces zrównania dróg, dopomóc w tym, aby nowa kultura stała się zwierciadłem nowych czasów. I naszym zadaniem jest, aby kultura nowego społeczeństwa nie tylko uczyła go rozumieć rolę przełomu, ale żeby stała się skarbnicą jego najwspanialszych przeżyć".

L. N.

Stefan Pempel

Akcja Socjalna — nowa zdobycz ZZPP

Z ref. „Podstawowe założenia polityki socjalnej ZZPP w zakresie akcji socjalnej 1949 r.„

W wyniku podejmowanych przy poparciu KCZZ zabiegań Zarządu Głównego, dotychczasowe t. zw. „różne świadczenia socjalne" na rzecz pracowników administracji, przeobraziły się w jedną o określonej wysokości dotację Skarbu Państwa dla ZZPP na Akcję Socjalną.

Zmianę tę zadeklarował w dniu 28 września b. r. Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów uchwałą w „sprawie socjalnej w budżecie na rok 1949". Uchwała ta, kładąc kres dotychczasowej przypadkowości w wydatkowaniu kwot, przeznaczonych na zaspokojenie socjalnych potrzeb zbiorowych, oraz hamując żywiołowość stosowanych form zaspakajania i dowolność ocen wysokości świadczonych na ten cel środków — pozwoli wreszcie na poprowadzenie jednolitej i planowej polityki socjalnej w zakresie Akcji Socjalnej ZZPP.

Moment zapadnięcia uchwały K. E. R. M. jest tym szczęśliwszy dla pracowników państwowych i ZZPP, ponieważ powołanie do działalności w administracji państwowej Akcji Socjalnej przypada na rok 1949, rok ostatni planu 3-letniego, który przeznaczony jest właśnie na odpracowanie zaniedbań oraz na wyrównanie poziomu przed startem do planu długo-falowego.

ZZPP w poczuciu wagi zadań, jakie dla zrzeszonych w nim pracowników państwowych ma wykonać w r. 1949 Akcja Socjalna ZZPP — polityce socjalnej ZZPP

postawił za naczelny cel powszechną i równomierną poprawę socjalnych warunków zdrowotnych, materialnych kulturalnych ogółu członków i ich rodzin.

ZZPP stanął na stanowisku, że cel ten osiągnięty może być **t y l k o** przy planowej i jednolicie we wszystkich ogniwach Związku prowadzonej Akcji Socjalnej oraz przy stałej i czujnej kontroli jej realizacji w terenie nie tylko przez kierownictwo Związku, przez aktyw związkowy, ale przede wszystkim przez każdego członka ZZPP.

Aby urealnić zainteresowanie poszczególnych członków ZZPP związkową Akcją Socjalną, — ZZPP uznał, **że podstawą uprawnień dla pracownika państwowego lub jego rodziny do korzystania z socjalnych usług Akcji Socjalnej jest tylko przynależność do ZZPP.**

Podstawowym zadaniem polityki socjalnej ZZPP na wszystkich szczeblach organizacyjnych — jest rzetelne i wnikliwe badanie zbiorowych dla ogółu pracowników danego środowiska socjalnych potrzeb zdrowotnych, materialnych i kulturalnych, — ich zgodna z rzeczywistością, słuszna i realna ocena oraz celowy i skuteczny sposób zaspakajania. Oczywista w dopuszczalnych granicach oraz przy istnieniu faktycznej możności stosowania proponowanych form.

Program socjalnych potrzeb zbiorowych danego środowiska pracowniczego, — rozpracowany, jako wyrażona zbiorową wolą świadoma i obiektywna konieczność, w oparciu o z góry określone wytyczne, co do realnych możliwości zaspokojenia go, — będzie wówczas zamierzeniem realnym i osiągalnym, nie stanie się on źródłem złej krwi i narzekań powstających z t. zw. sufitowego planowania.

I na tym tle wyraźnie należy podkreślić rolę i zasadnicze zadanie ZZPP, jako przedstawiciela interesów ogółu zrzeszonych w nim pracowników państwowych, że jest on jedynie powołanym i właściwym do określenia:

a) **p o w s z e c h n y c h** potrzeb socjalnych dla pracowników państwowych i członków ich rodzin oraz
b) **s p o s o b u** ich zaspokojenia zwłaszcza pod względem oceny,
   k o l e j n o ś c i zaspakajania — w znaczeniu oceny pilności,
   s t o p n i a zaspokojenia — w znaczeniu oceny poziomu nieodzowności,
   f o r m zaspokojenia — w znaczeniu doboru i realnej podstawy do posłużenia się proponowanymi formami ze względu na ich istnienie i skuteczność stosowania.

Całość tego planu dostosowana musi być do podstawowych założeń na danym etapie państwowego planu narodowo-gospodarczego.

Praktycznym odcinkiem realizacyjnym zadań polityki socjalnej ZZPP jest **p l a n o w o i j e d n o l i c i e** prowadzona Akcja Socjalna ZZPP, akcja **zaspokojenia** w sposób słuszny i celowy rzeczywistych i koniecznych socjalnych potrzeb zbiorowych w zakresie **zapewnienia** pracownikowi i jego rodzinie **socjalnych usług oraz dóbr konsumcji zbiorowej.**

Akcja socjalna obejmie w roku 1949 następujące formy związkowego oddziaływania na poprawę socjalnych warunków egzystencji członków ZZPP:

I. **Opiekę nad Matką i Dzieckiem** w zakresie akcji:
a) ochrony macierzyństwa i niemowląt poprzez — stacji opieki nad matką i dzieckiem oraz żłobki,
b) opieki dla niemowląt i dzieci w wieku przedszkolnym poprzez dziecińce, przedszkola, ogrody jordanowskie, świetlice dziecięce,
c) wypoczynku letniego i zimowego dla dzieci i młodzieży poprzez akcję półkolonijną i kolonijnowczasową,
d) zdrowotno-zapobiegawczą poprzez prewentoria i domy zdrowia.

II. **Socjalną ochronę zdrowia** w zakresie akcji:
a) wypoczynku dorocznego zbiorowego poprzez Domy Wczasów FWP,
b) wypoczynku świątecznego i codziennego poprzez wycieczki i turystykę,
c) socjalnej ochrony zdrowia i higieny pracy,
d) kultury i wychowania fizycznego oraz sportu związkowego
e) oraz wszelkich innych form oddziaływania, które zmierzają do rozwoju, regeneracji i zachowania sił fizycznych i psychicznych pracownika.

III. **Socjalnego zaopatrzenia materialnego** w zakresie akcji:
a) zapomóg i zasiłków w wypadkach losowych i ciężkich okolicznościach,
b) oszczędnościowo-pożyczkowej poprzez związkowe Kasy Samopomocy,
c) samopomocy gospodarczej poprzez ogrody działkowe i inne.

IV. **Akcję Kulturalno-Oświatową** w zakresie akcji:
a) tworzenia czytelń i bibliotek,
b) tworzenia pracowniczych świetlic i klubów,
c) popieranie samorodnych talentów i twórczości artystycznych oraz jej przejawów,
d) przyśpieszanie postępu oświaty i rozwoju kultury poprzez najszersze udostępnienie ogółowi pracowników wszelkich dóbr kulturalnych, które wpływają na poziom uświadomienia i zmianę światopoglądu.

Ogrom zadań, jakie zakreśla tak postawiona Akcja Socjalna oraz niewystarczającą ilość środków finansowych na pokrycie wszystkich jej potrzeb — ZZPP postanowił pokonać poprzez zespolony wysiłek na drodze współpracy ze Związkami Zawodowymi pozostałych pracowników administracji państwowej, t. j. Nauczycieli, Skarbowców, Sądowych i Prokuratorów oraz Służby Zdrowia i Samorządu. ZZPP **oparł prowadzenie Akcji Socjalnej ZZPP o porozumienie międzynarodowe,** które sprzęgnie i pomnoży w najściślejszej współpracy osiągnięcia Akcji Socjalnej, najniższych ogniw zainteresowanych Związków.

W ten sposób ZZPP i pozostające w porozumieniu z nim Związki Zawodowe przez połączenie swych np. znikomych funduszy inwestycyjnych będą mogły w roku 1949 uruchomić najniezbędniejsze urządzenia i wyposażyć w najkonieczniejszy sprzęt instytucje socjalne własne — wspólnym sumptem.

Brak na rok 1949 funduszów inwestycyjnych postawił współdziałające Związki Zawodowe wobec decyzji w zasadzie i przede wszystkim skierowania głównego wysiłku w Akcji Socjalnej na umowy usługowe z istniejącymi już na danym terenie instytucjami socjalnymi, powołanymi do wykonywania właściwych danym akcjom usług socjalnych.

Akcja socjalna ZZPP na rok 1949 zostaje oparta na następujących zasadach organizacyjnych pod względem szczebli i zakresu jej wykonania.

A) Akcja Socjalna prowadzona centralnie przez:

1) **KCZZ w zakresie** finansowania akcji kulturalno-oświatowej, ogródków działkowych, Wych. Fiz. i Sportu oraz wczasów w domach wypoczynkowych — międzybranżowo i w skali ogólnopolskiej.
2) **Z. Gł. ZZPP w zakresie** zleconych przez KCZZ akcji kulturalno-oświatowej, w. f. i sportu oraz samodzielnie prowadzi prewentoryjne Domy Dziecka i Domy Dziecka i Matki.

B) Akcja socjalna prowadzona w skali okręgowej, finansująca bezpośrednio akcję: żłobkową, stacji opieki nad Matką i Dzieckiem, świetlic dziecęcych i ogrodów jordanowskich, przedszkoli, półkolonii oraz kolonii letnich.

C) Akcja socjalna prowadzona w skali powiatowej, samodzielnie pod względem finansowym przez Zarządy Kół w zakresie związkowych Kas Samopomocy i akcji wycieczek i turystyki w ramach wczasów świątecznych. Koła ponadto zachowują bezpośredni wpływ na rozdział zapomóg i zasiłków.

Omawiany podział reguluje w zasadzie obsługę finansową poszczególnych form Akcji Socjalnej przez kolejne organizacyjne ogniwa związkowe.

I nie wynika z niego bynajmniej pozbawienie Kół aktywnego udziału w którejkolwiek z form oddziaływania Akcji Socjalnej ZZPP, np. — wchodzących w zakres akcji centralnej lub okręgowej.

Podstawowym bowiem i zasadniczym odcinkiem realizacyjnym dla pracy Kół w zakresie Akcji Socjalnej — to wnikliwe i obiektywne badanie zbiorowych danemu środowisku socjalnych potrzeb zdrowotnych, materialnych i kulturalnych — ich zgodna z rzeczywistością słuszna ocena, oraz zgodny z ogólnymi wytycznymi skuteczny i realny plan zaspokojenia potrzeb członków Kół.

Niezmierną wagę i główny wysiłek w Kołach należy położyć na sumienną i kolektywnie prowadzoną ocenę własnych potrzeb socjalnych oraz istnienie miejscowych warunków do ich zaspokojenia, — gdyż tylko takie ujęcie zagadnienia wykluczy zaniedbania i braki, a powtóre uchroni Koła od przerostu i zwyrodnień w sposobie zaspakajania potrzeb.

Dobrze poprowadzona ocena potrzeb i właściwe ich zaspokojenie stanie się systematycznie i planowo działającą dźwignią powszechnej i jednolitej poprawy oraz postępu warunków socjalnych na lepsze.

Na tle tych ogólnych założeń zostaną konsekwentnie i szczegółowo rozpracowane zasady organizacyjne, socjalne i finansowe Akcji Socjalnej ZZPP.

Tak, aby w planowaniu związkowej Akcji Socjalnej podmiotem był człowiek i jego powszechne potrzeby socjalne.

Natomiast koszt Akcji Socjalnej, wysokość użytych na nią środków finansowych, winny być tylko bazą orientacyjną dla polityki społecznej ZZPP — która planową dyspozycją finansową, świadomie pokieruje strumieniem kredytów, tak, aby pobudzić tętno życia zbiorowego i wydźwignąć na właściwy poziom socjalne warunki egzystencji pracownika państwowego i jego rodziny.

Listopadowe Plenum KCZZ

W dniach 22 i 23 listopada odbyło się w Warszawie Plenarne posiedzenie Komisji Centralnej Związków Zawodowych.

Obrady otworzył **tow. Witaszewski,** oświadczając na wstępie, że wobec powołania go przez Partię na inne stanowisko, składa swój mandat przewodniczącego KCZZ do dyspozycji plenum. Następnie **tow. Witaszewski** poddał gruntownej analizie dotychczasowe osiągnięcia i braki w pracy Związków Zawodowych.

W dalszym ciągu obrad zabrał głos sekretarz KCZZ **tow. Gebert,** omawiając w obszernym referacie zagadnienie walki, jaką toczy obecnie klasa robotnicza całego świata z rozbijaczami międzynarodowego ruchu zawodowego w obronie Światowej Federacji Związków Zawodowych.

Przedstawiciel Związku Zawodowego Pracowników Państwowych, **tow. Kratko,** zabierając głos w ożywionej dyskusji, która się wywiązała na tle referatu **tow. Geberta,** podkreślił doniosłość ruchu współzawodnictwa pracy, zainicjowanego przez górników kopalni Zabrze-Wschód, a który nie jest niczym innym, jak tylko przejściem do nowych, wyższych, społecznie bardziej wartościowych form współzawodnictwa pracy, ponieważ fakt przyjmowania masowych zobowiązań produkcyjnych jest objawem planowania oddolnego, korygującego plany państwowe.

Kierownik Działu Organizacyjnego KCZZ — **tow. Marek** wskazał na konieczność wiązania planów pracy związkowej z planami państwowymi, usprawnienia działalności rad zakładowych i uaktywnienia pracy kół związkowych.

Wiceprzewodniczący KCZZ — **tow. Żukowski** podkreślił szczególne znaczenie obrad plenum, które odbywa się niemal w przededniu Kongresu Zjednoczenia Partii Robotniczych. Zjednoczenie Partii Robotniczych zapoczątkowuje również nowy etap w działalności Związków Zawodowych, których najważniejszym zadaniem na tym etapie będzie wychowanie nowego człowieka, zwiększenie współudziału w gospodarce narodowej i obroną interesów świata pracy przed niedociągnięciami aparatu administracyjnego oraz przed brakami w dotychczasowym ustawodawstwie. W nawiązaniu do zagadnień międzynarodowego ruchu zawodowego, poruszonych w referacie tow. Geberta,

mówca wskazał na poważne znaczenie głosów delegatów Polskich Związków Zawodowych dla rozwoju wypadków na arenie międzynarodowej. Należy również — zdaniem mówcy — uintensywnić popularyzację osiągnięć polskiego ruchu zawodowego za granicą.

Kierownik Działu Kulturalno-Oświatowego, tow. Cieślikowska, omówiła zamierzenia pracy kulturalno-oświatowej na rok 1949. Dla uzdrowienia pracy na odcinku świetlicowym projektuje się utworzenie w 60 większych zakładach przemysłowych, wytypowanych w różnych dzielnicach kraju — wzorowych ośrodków pracy kulturalno-oświatowej. Identyczne ośrodki zostaną utworzone w 100 państwowych majątkach rolnych. W roku 1949 zostaną też zorganizowane kluby kulturalno-oświatowe przy Pow. Radach Zw Zaw. w ogólnej liczbie 100 oraz 8 dalszych wojewódzkich Domów Kultury. Ponadto tow. Cieślikowska rzuciła projekt rozpoczęcia w roku 1949 budowy Centralnego Domu Kultury w Warszawie.

Tow Edward Ochab
przew. KCZZ

Członek Prezydium KCZZ — tow Kwiatkowski wskazał na konieczność poparcia przez Związki Zawodowe wysiłków nauczycieli, zmierzających w kierunku wychowania młodego pokolenia w duchu ideologii socjalistycznej.

Związek Górników, za pośrednictwem swych przedstawicieli, tow. Czerwińskiego i tow. Sabasa, zameldował o wykonaniu przez załogi kopalń zobowiązań kongresowych. Ponadto — w/g oświadczenia wyżej wspomnianylh towarzyszy — górnicy przeszli na nowy system zbierania składek członkowskich, a w chwili obecnej system ten objął już 19 tysięcy górników.

Tow. Żuchowicz, kier. Działu Współzawodnictwa Pracy w KCZZ, omówił braki udziału związków zawodowych w kierowaniu akcją współzawodnictwa.

Tow. Kania, Dyrektor Funduszu Wczasów Pracowniczych, przedstawił zebranym szczegóły reorganizacji instytucji wczasów.

Po zakończeniu dyskusji — tow. Gebert przedstawił projekt rezolucji w sprawie jedności światowego ruchu zawodowego, przyjętą jednomyślnie.

W dalszym toku obrad plenum zajęło się sprawą reformy płac. Referat w tej sprawie wygłosił tow Kofman, sekretarz KCZZ, następnie zaś wywiązała się nad tym zagadnieniem obszerna dyskusja.

Po złożeniu mandatów przez niektórych członków Prezydium KCZZ, a mianowicie przez przewodniczącego tow. Witaszewskiego, wiceprewodniczącego — tow. Szczęśniaka, sekretarza generalnego — tow. Kuryłowicza i sekretarza KCZZ — tow. Matuszewskiego, na wniosek tow. Dolińskiego uchwalono rozszerzyć Prezydium KCZZ do 15 członków, oraz powołać na miejsca ustępujących członków dotychczasowego Prezydium następujące osoby: na przewodniczącego — tow. Ochaba, na wiceprzewodniczącego — tow Burskiego, na sekretarza generlnego— tow. Ćwika, na sekretarzy — tow Piwowarską, tow. Walaszczyka oraz na członków Prezydium — tow. Kieszczyńskiego i tow. Centkowskiego. Ponadto dokooptowano do składu plenum KCZZ tow. tow.: Wierzbickiego, Kuroczkę, Barykę, Garnkowskiego. Lisowskiego, Jurczaka, Pietrzyka, Gallusa i Martykę.

Tow Tadeusz Ćwik
sekr.generalny KCZZ

Na zakończenie obrad ustalono datę Kongresu Związków Zawodowych na 16—20 marca 1949 r.

Bolesław Gebert
Sekretarz KCZZ

Walka o Światową Federację Zw. Zaw.

W październiku minęły trzy lata od czasu powstania Światowej Federacji Związków Zawodowych. Robotnicy wszystkich krajów docenial w pełni znaczenie światowego ruchu zawodowego, w jedności którego widzą potężną broń w swej walce o poprawę bytu, ostoję demokracji, pokoju i bezpieczeństwa świata. W jedności tej widzą bastion przeciwko imperializmowi i podżegaczom wojennym.

Jest rzeczą jasną, że zjednoczenie świata pracy stanowi groźbę dla imperializmu, nic tedy dziwnego, że z kraju, z którego najdonośniej rozlegają się głosy imperialistycznych podżegaczy wojennych — ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, wywodzą się próby rozbicia jedności światowego ruchu zawodowego. Wielki kapitał amerykański, pomimo swej potęgi, nie byłby zdolny do rozbicia jedności zawodowej świata pracy, ponieważ frontalny atak kapitału na klasę robotniczą natrafiłby na zwartą dla swej obrony masę, próbuje przeto dokonać swej rozbijackiej roboty od wewnątrz, przy udziale renegatów i zdrajców sprawy robotniczej. Renegaci i zdrajcy klasy robotniczej stoją na czele Amerykańskiej Federacji Pracy, za grube sumy dolarów wysługującej się imperialistom i kierują tę organizację do walki ze Światową Federacją Związków Zawodowych. W dziele tym

wspomagana jest Amerykańska Federacja Pracy przez CIO (Kongres Organizacji Przemysłowych).

Pomimo wprowadzenia do tej walki wielkich sił i pieniędzy, rezultaty jej są raczej nikłe, niewspółmiernie w stosunku do włożonego wysiłku i kapitału małe.

Siły postępu, demokracji i socjalizmu są potężniejsze od sił, spiskujących przeciwko ŚFZZ, co jasno wynika z obserwacji wielkich ruchów strajkowych, prowadzonych w ostatnich czasach we Francji i we Włoszech. Również robotnicy USA i Anglii opierają się swym prawicowym, popieranym przez imperializm, przywódcom.

Demokracja, ruch zawodowy, suwerenność narodowa jest zagrożona i gwałcona wszędzie tam, gdzie panuje kapitalizm. Dławi też wolność, pomagając amerykańskiemu imperializmowi, rząd labourzystów Wielkiej Brytanii. Jak wiadomo—ŚFZZ wystosowała obszerny memoriał do Rady Gospodarczej i Socjalnej ONZ o prześladowaniu ruchu zawodowego w wielu krajach Europy, Azji, Afryki i Ameryki, ale tylko ZSRR i Polska poparły tę rezolucję. Rządy USA, Francji, Anglii i Holandii odmówiły swego poparcia, zarzuciły natomiast ŚFZZ, że z instytucji zawodowej przekształca się ona w polityczną.

Odroczenie Światowego Kongresu Związków Zawodowych nie zadowoliło leaderów angielskich, działających pod naciskiem agentów amerykańskiego imperializmu. Generalna Rada Brytyjskich Związków Zawodowych powzięła w dniu 27 października br. uchwałę, dotyczącą złożenia w Komitecie Wykonawczym ŚFZZ wniosku o zawieszenie działalności Federacji na rok czasu. W razie nieprzyjęcia tego wniosku — Generalna Rada grozi wystąpieniem Brytyjskich Związków Zawodowych z Federacji.

Powyższy wniosek Brytyjskich Związków Zawodowych nie leży ani w interesie międzynarodowego, ani też angielskiego ruchu zawodowego, wniosek ten natomiast godzi w najżywotniejsze interesy szerokich mas członków związków zawodowych, godzi w całość i jedność międzynarodowego ruchu zawodowego, jest usiłowaniem pozbawienia głosu międzynarodowego proletariatu. Głos i czyny klasy robotniczej stoją bowiem na przeszkodzie ekspansji amerykańskich monopoli, posłusznych woli Wall-Street i labourzystowskiego rządu Anglii.

Angielscy robotnicy nie są zainteresowani w realizacji planów amerykańskiego imperializmu, obchodzi ich natomiast sprawa poprawy ich bytu ekonomicznego i uniezależnienia się od amerykańskiego dyktatu, opartego o t. zw. Plan Marshalla, ale to zagadnienie znowu wolą zamilczać leaderzy brytyjscy, co więcej, usiłują osłabić i łamać walkę o te postulaty członków trade unionów.

Polski ruch zawodowy jest głęboko zainteresowany w utrzymaniu jedności świata pracy w skali międzynarodowej. Wyrazem tego zainteresowania są uchwały plenum KCZZ, stwierdzające nasze pełne poparcie dla ŚFZZ i wzywające robotników wszystkich krajów do walki o poprawę bytu, o demokrację, o pokój światowy. — Stale i zawsze bronić będziemy jedności organizacyjnej i postulatów Światowej Federacji Związków Zawodowych.

Polskie Związki Zawodowe nie cofną się z drogi pogłębiania proletariackiego internacjonalizmu i demaskowania wszelkich prób rozbijactwa. Apelujemy i będziemy apelować nadal do braci — robotników angielskich i amerykańskich, by mocno utrzymywali front jedności w imię solidarności międzynarodowej proletariatu.

Polska klasa robotnicza czynem stwierdza tę solidarność.

Dziesiątki milionów złotych, złożonych ofiarnie przez robotników polskich, popłynęły na rzecz walczących górników Francji, na rzecz pomocy dla ludu hiszpańskiego.

Tego rodzaju konkretne czyny przyczyniają się poważnie do utrwalenia internacjonalizmu, do zdemaskowania i pokrzyżowania zamierzeń imperializmu, jak również do umocnienia jedności ruchu zawodowego w skali światowej.

Tylko świadoma swych zadań i celów klasa robotnicza może odnieść sukcesy, przezwyciężyć zamęt, szerzony w jej szeregach przez służalców imperialistycznych.

Wspólny, zjednoczony wysiłek międzynarodowego ruchu zawodowego udaremni próby reakcji światowej, pod przewodnictwem USA w jej dążeniach do ekspansji i podżegania do wojny.

Współzawodnictwo nasze nabiera w tych warunkach znaczenia nie tylko walki o nasz poziom życiowy, ale również jest wkładem w umocnienie naszej niepodległości, w umocnienie pokoju.

Wbrew wszystkim zakusom — ŚFZZ żyje i żyć będzie, bo taka jest wola wielomilionowych rzesz związkowców całego świata.

Życzenia Noworoczne

wszystkim Czytelnikom

składa

Komitet Redakcyjny

„PRACOWNIKA PAŃSTWOWEGO"

Tow. Ćwik mówi o Kongresie
podczas akademii Okręgu Stołecznego ZZPP

Dnia 30 XI o godz 17.30 odbyła się w sali Ministerstwa Odbudowy akademia ku uczczeniu zjednoczenia polskiej klasy robotniczej. zorganizowana dla pracowników państwowych przez Zarząd Okręgowy Zw Zaw. Pracowników Państwowych.

W części oficjalnej wygłosił referat Sekretarz Generalny Komisji Centralnej Zw. Zaw., tow. Ćwik Tadeusz. Tow. Ćwik rozpoczął swe przemówienie od stwierdzenia, — **że nie ma spraw i przeżyć, które byłyby przeżyciami tylko członków partii robotniczych. Wielkie i małe problemy, wielkie i małe przeżycia partii robotniczych są przeżyciami również zorganizowanego ruchu zawodowego.** Odrodzony ruch zawodowy w Polsce stanowi wszak część składową olbrzymiej armii mas pracujących, która walczy o socjalizm. Ruch zawodowy uznaje w całej pełni autorytet i rolę kierowniczą partii robotniczych. Jest rzeczą zrozumiałą. że ruch zawodowy odczuwa już dziś ogromne korzyści, płynące ze zjednoczenia dla całej klasy robotniczej. Inteligencja pracująca, pracownicy państwowi myślą o tym wielkim akcie zjednoczenia — tak, jak cała klasa robotnicza — ze wzruszeniem i wielką radością.

Człowiek walczący o realizację socjalizmu, członek partii czy bezpartyjny, lub zorganizowany w Zw. Zaw., nie może obojętnie myśleć o dniu. który likwiduje 50-lecie rozbicia ruchu robotniczego".

Następnie prelegent dzieli się ze zgromadzonymi wrażeniami z konferencyj wyborczych w kraju, które zakończyły fazę przygotowań organizacyjnych obu partii robotniczych do kongresu zjednoczeniowego.

— Z przebiegu tej akcji, z nastrojów, które tam panowały i które obserwujemy również w szerokich masach bezpartyjnych, wnioskujemy o rozmiarach ogromnego przełomu nie tylko wśród członków obu partii, ale o rozmiarach przełomu w nastrojach szerokich mas bezpartyjnych.

Wielka fala rewolucyjnego entuzjazmu i akcja czynu kongresowego, zapoczątkowana inicjatywą załogi kopalni Zabrze-Wschód, jest najwymowniejszym dowodem, jak idea zjednoczenia głęboko tkwi w świadomości mas pracujących".

Tow. Ćwik poświęcił wiele miejsca omówieniu szkód, jakie wyrządził klasie robotniczej brak jedności. Omówił poszczególne etapy walki klasy robotniczej i następnie przeszedł do rozważań na temat zasad, które stały się podstawą zjednoczenia i które przyswajają sobie również bezpartyjne masy pracujących.

Oto najgłówniejsze prawdy i zasady.

„**Pierwsza prawda — partia, którą budujemy, nie jest w niczym podobną do partii typu socjaldemokratycznego. Partia, którą budujemy, jest partią typu leninowskiego.** Będzie to partia owiana jedną ideologią, partią o żelaznej dyscyplinie, partia ludzi o zdecydowanej woli, wielkiej wierze i oddaniu się, partia żelaznych i nieugiętych bojowników, którzy potrafią łamać wszystkie trudności, jakie mogą stanąć na drodze w marszu do socjalizmu.

Druga prawda — zjednoczenie PPS z PPR jest osiągnięciem przez klasę robotniczą wyższego stopnia rozwoju organizacyjnego i ideologicznego.

Trzecia prawda — jedność organiczna nie jest i nie powinna być wynikiem jakiegoś kompromisu pomiędzy dwoma nurtami. Zjednoczenie klasy robotniczej dokonuje się na podstawach jednej ideologii która zdała egzamin, jedynej nauki, która przeszła próbę ognia. jedynej idei, która się okazała najbardziej konsekwentną i jedyną reprezentującą interesy klasowe proletariatu — na podstawach ideologii marksizmu-leninizmu.

Czwarta prawda — zjednoczona partia polskiej klasy robotniczej będzie wierną internacjonalizmowi proletariackiemu i będzie zacieśniała swoją łączność z bratnimi marksistowsko-leninowskimi partiami krajów demokracji ludowej, z bratnimi rewolucyjnymi partiami w krajach kapitalistycznych.

Uznając wielką rolę Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w walce o pokój, o postęp, o socjalizm, polska klasa robotnicza uznaje w pełni rolę przodowniczą WKPb.

Piąta prawda — walka klasowa wciąż trwa i w miarę, jak będziemy umacniali fundamenty socjalizmu. będzie się ona zaostrzała. Wróg klasowy, widząc perspektywę nieuchronnej likwidacji, usiłować będzie z jeszcze większą siłą walczyć przeciwko postępowi. Pamiętać winniśmy o tym, że otoczenie kapitalistyczne wciąż jeszcze jest dość mocne i że płyną stąd niebezpieczeństwa. Problem czujności klasowej jest wielkim zagadnieniem nie tylko wewnątrz zjednoczonej Partii, ale i mas bezpartyjnych, jest problemem i w zorganizowanym ruchu zawodowym.

Szósta prawda — nie można myśleć o realizacji socjalizmu bez prawidłowej realizacji sojuszu robotniczo-chłopskiego. Uchwały władz naczelnych obu partii, podjęte w przededniu zjednoczenia i wytyczające drogi tego sojuszu, winny być przyswojone również i przez zorganizowany ruch zawodowy.

Siódma prawda — jedną z najważniejszych rzeczy jest łączność z masami. Łączność z masami decyduje o sile partii. Partia i ruch zawodowy, jeśli odrywa się od mas, narażony jest na wielkie niebezpieczeństwa. O niezbędności łączności z masami mówił tow. Bierut, a słowa jego

powinny być przyswojone również przez cały zorganizowany ruch zawodowy.

Ósma prawda — metoda krytyki i samokrytyki, wprowadzona w życie codzienne klasy robotniczej, okazała się niezastąpioną. Wielka akcja czystki, jaka została przeprowadzona w obu partiach, okazała się zbawienną. Ruch zawodowy winien u siebie jak najszerzej stosować metody samokrytyki i krytyki, która ułatwia usuwanie wroga politycznego, a dopomaga człowiekowi błądzącemu. Metoda krytyki i samokrytyki, która obnaża źródła błędów, objaśnia skutki błędów, a równocześnie wskazuje na środki naprawienia błędów — ożywia partię, a stosowana w ruchu zawodowym ożywiać będzie ten ruch.

Dziewiąta prawda — dyscyplina decyduje o sile partii. Dyscyplina w ruchu zawodowym również decyduje o możliwości wykonywania zadań, jakie przed tym ruchem stoją. Kiedy mówimy o dyscyplinie, to nie myślimy o ślepym posłuszeństwie, nie płynącym z przekonania i z podstawy politycznej. Mechaniczna dyscyplina, nie płynąca ze świadomości ludzkiej, nie jest twórczą. Dyscyplina, którą wykuwa zjednoczona Partia, jest żelazną dyscypliną ludzi, którzy rozumieją rolę partii, wierzą w nią i pragną jej wielkiej siły, którą daje świadomość i dyscyplina.

Dziesiąta prawda — najważniejszym zagadnieniem w zjednoczonej Partii stanowić będzie problem szkolenia, nieustannego podnoszenia uświadomienia ideologicznego członków Partii.

To są prawdy, które znajdują dziś zrozumienie w zorganizowanym ruchu zawodowym i w szerokich masach bezpartyjnych".

W końcowej części swego referatu tow. Ćwik omówił sytuację międzynarodowego ruchu robotniczego i łączność celów i zadań polskiej klasy robotniczej z celami i zadaniami walczącego międzynarodowego proletariatu.

Po owacji, zgotowanej Sekr. Gen. KCZZ tow. Ćwikowi, odbyła się część artystyczna akademii, na którą złożyły się gorąco oklaskiwane zespołowe i solowe produkcje artystyczne.

F. Bobowicz

Nowe zasady korzystania z wczasów

Jak już podawaliśmy w poprzednim numerze, wszystkie domy wypoczynkowe, prowadzone dotychczas przez poszczególne Okręgi lub Koła naszego Związku, zostały przekazane Funduszowi Wczasów Pracowniczych. W związku z tym zmienia się z dniem 1 stycznia 1949 r. organizacja wczasów.

Podstawowym założeniem nowej organizacji wczasów jest konieczność rozłożenia wyjazdów do domów wypoczynkowych na wszystkie miesiące w roku. Podyktowane to jest przede wszystkim względami natury gospodarczej. Przez niewykorzystywanie miejsc w miesiącach zimowych, domy wypoczynkowe ponosiły olbrzymie straty, co w konsekwencji odbijało się ujemnie na akcji wczasów. Pobyt na wczasach w miesiącach zimowych w okolicach górskich czy uzdrowiskowych, w doskonałych warunkach klimatycznych, przy możliwości korzystania ze wszystkich rodzajów sportów zimowych, doskonałe warunki zarówno dla wypoczynku, regeneracji organizmu, jak i wyrobienia sprawności fizycznej — winny przekonać każdego o dobrodziejstwie wczasów zimowych. W związku z tym Fundusz Wczasów Pracowniczych organizuje w nadchodzącym sezonie wiele atrakcji w ośrodkach wczasów zimowych, co, naszym zdaniem, zachęci kolegów do wyjazdu właśnie w tym okresie. Drugim ważnym momentem w nowej organizacji wczasów jest konieczność zgłaszania w Kole Związku zapotrzebowania na pobyt w konkretnej miejscowości, celem zaplanowania maksymalnego wykorzystania miejsc w okresie całego roku.

Tylko w ten sposób będzie można umożliwić naszym kolegom zarezerwowanie miejsc w domach wypoczynkowych, zwłaszcza w okresie nasilenia urlopowego w miesiącach letnich, oraz uwzględnić ich życzenia wyjazdu do danej miejscowości.

Departamenty kadr i Biura Personalne poszczególnych resortów wydadzą odpowiednie okólniki, normujące sprawę udzielania urlopów wypoczynkowych w terminie, zależnym od uzyskania miejsca w domu wypoczynkowym.

Skierowania na wczasy będą wydawane w roku przyszłym przez najniższe komórki związkowe, a więc przez Koła, łącznie z bezpłatnym biletem kolejowym. Na skierowaniu określona będzie data wyjazdu, przy czym terminy wyjazdów rozłożone będą na cały miesiąc. Uniknie się przez to wypisywania biletu w kasie kolejowej, a przez rozłożenie terminów wyjazdu, tłoku w wagonach, co było jedną z największych bolączek wczasów w poprzednich latach, przy wyjazdach turnusowych w okresie 1 i 15 każdego miesiąca.

Opłatę za pobyt na wczasach uiszcza się z góry, przy otrzymaniu skierowania, w wysokości ustalonej przez F. W. P. w/g zarobków miesięcznych brutto (łącznie ze wszystkimi dodatkami).

Przy zarobkach do 10.000 zł. opłata za pobyt 14-dniowy wynosi zł. 1.120 (zł. 80 dziennie).

Przy zarobkach do 15.000 zł. opłata za pobyt 14-dniowy wynosi zł. 1.960 (zł. 140 dziennie).

Przy zarobkach ponad 18.000 zł. opłata za pobyt 14-dniowy wynosi zł. 2.800 (zł. 200 dziennie).

Skierowania do domów wypoczynkowych mogą otrzymać w miarę wolnych miejsc członkowie rodzin, wyłączając miesiące czerwiec, lipiec i sierpień. Za członków rodziny uważa się wszystkich, którzy są na utrzymaniu członka Związku, prowadzą z nim wspólne gospodarstwo i są uprawnieni do korzystania ze

świadczeń Ubezpieczalni Społecznej. Członkowie rodzin płacą za pobyt w domu wypoczynkowym 450 zł. dziennie. Dzieci do lat 7 przebywać w domu wypoczynkowym nie mogą.

Pracujące matki mogą przebywać z dziećmi w domach matki i dziecka, zorganizowanych przez FWP lub przez Zarząd Główny ZZPP.

Niezależnie od wczasów wypoczynkowych 14-dniowych, na które skierowania wydaje Koło, członkowie naszego Związku mogą korzystać z wczasów zdrojowiskowych w miejscowościach kuracyjnych. Skierowania na wczasy zdrojowiskowe wydają komisje lekarskie przy Ubezpieczalni Społecznej na okres 21 dni. W skład tych komisji wchodzą przedstawiciele Związków Zawodowych. Opłatę za wczasy zdrojowiskowe należy również uiścić z góry za dni 21 w/g stawki dziennej, ustalonej przez FWP w zależności od wysokości zarobków (zł. 80, 140 lub 200).

Z wczasów zdrojowiskowych mogą korzystać członkowie Związku, którzy potrzebują pewnych zabiegów czy kąpieli o charakterze zapobiegawczym. Wczasy te nie mogą mieć charakteru leczniczego, w tym bowiem wypadku Ubezpieczalnia Społeczna obowiązana jest kierować ubezpieczonego na leczenie do sanatorjum.

Centralizacja wczasów pracowniczych, wydawanie skierowań przez najniższe komórki związkowe (Koła), rozłożenie wyjazdów na wszystkie miesiące roku, możliwość korzystania ze wszystkich miejscowości wczasowych zarówno klimatycznych (górskich i morskich), jak i uzdrowiskowych, udogodnienia przy przejazdach kolejowych, przyczyni się do upowszechnienia wczasów na terenie całego kraju, umożliwi wszystkim naszym członkom racjonalne wykorzystanie urlopu dla należnego wypoczynku i polepszenia stanu zdrowia.

GDZIE SPĘDZIMY WCZASY

Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Państwowych podaje do wiadomości wykaz miejscowości, z których członkowie ZZPP będą mogli korzystać w miesiącach: styczniu, lutym, marcu i kwietniu 1949 r. w ramach akcji wczasów wypoczynkowo-zdrojowych:

Zakopane, Krynica-Zdrój, Szklarska Poręba, Karpacz-Bierutowice, Kudowa Zdrój, Cieplice-Zdrój, Swieradów-Zdrój (Wieniec), Duszniki-Zdrój, Polanica, Iwonicz-Zdrój, Wisła.

KRONIKA ZWIĄZKOWA

Jak realizujemy uchwały II Walnego Zjazdu

W myśl wytycznych, przyjętych przez II Walny Zjazd w oparciu o uchwały czerwcowego plenum KCZZ — Prezydjum Zarządu Głównego przeprowadziło szereg akcyj, mających na celu podniesienie sprawności aparatu związkowego i uaktywnienia życia organizacyjnego.

* * *

Posiedzenia Prezydium Zarządu Głównego odbywają się co tydzień, ponadto dwa razy w tygodniu odbywają się posiedzenia Sekretarjatu, w skład którego wchodzą urlopowani członkowie Prezydjum.

* * *

Związek Zawodowy Pracowników Państwowych przechodzi na nowy system zbierania składek związkowych, zalecony przez czerwcowe Plenum KCZZ.

W listopadzie 4 Okręgi, grupujące około 12.000 członków, przystąpiły do indywidualnego zbierania składek, obecnie zasygnalizowały przyłączenie się do tej akcji dalsze 4 Okręgi. Należy się spodziewać, że wobec pozytywnych wyników nowego systemu zbierania składek, akcja zmiany zakończy się w ciągu miesiąca stycznia 1949 r.

* * *

Nowy Statut ZZPP wszedł już w życie. Przewiduje on możność stosowania sankcji karnych wobec ogniw organizacyjnych i członków ZZPP za niestosowanie się do przepisów statutowych.

Przyczyni się to niewątpliwie do podniesienia dyscypliny pracy związkowej.

* * *

W I kwartale 1949 r. odbędą się we wszystkich Okręgach Walne Zebrania Kół ZZPP w/g kalendarzyka, zatwierdzonego przez właściwe Zarządy Okręgowe. Na zebraniach tych będą rozpatrywane między innymi sprawy planu pracy i budżetu.

Regulamin wyborczy zostanie wkrótce przekazany wszystkim ogniwom Związku.

* * *

Wprowadzone zarządzeniem Zarządu Głównego ZZPP miesięczne ogólne zebrania członków Kół odbywają się na terenie wszystkich Okręgów. Zebrania te, na których omawiane są zagadnienia, poruszane w bieżącej prasie związkowej, oraz codzienne kłopoty, troski i osiągnięcia członków danego Koła — odbywają się w/g z góry na cały rok ułożonego kalendarzyka, zatwierdzonego przez Zarząd Okręgowy, przy czym biorą w nich udział członkowie Zarządu Okręgowego.

* * *

Sądy Koleżeńskie ZZPP prowadziły dotychczas swą działalność bez wyraźnie określonych kompetencji. Mankament ten został obecnie zlikwidowany przez opracowanie regulaminu dla tych Sądów.

Również Komisja Rewizyjna otrzymała regulamin. Ponadto w opracowaniu znajduje się regulamin dla Kół i Okręgów. Dla usprawnienia wewnętrznej pracy biur Zarządów Okręgowych i Zarządu Głównego opracowano projekt przepisów kancelaryjnych.

* * *

W dniu 1 grudnia br. rozpoczęło swą działalność przy Zarządzie Głównym Biuro Kontroli.

* * *

Zarząd Główny przystąpił do likwidowania przedsiębiorstw i majątków, będących w administracji poszczególnych Kół.

Specjalny nacisk położono na likwidowanie lokali gastronomicznych.

Uwolnione od kłopotliwych obowiązków, które zabierały wiele czasu aktywistom związkowym, Koła będą mogły całkowicie poświęcić się właściwej pracy związkowej.

W myśl zarządzenia Prezydium Zarz. Gł., wszystkie Zarządy Okręgowe opracowały i nadesłały plany pracy i preliminarze budżetowe na IV kw. 1948 r. Praca całego Związku w roku 1949 oparta będzie wyłącznie na zasadach planowania.

* * *

Zarząd Główny opracował plan pracy kulturalno-oświatowej na rok 1949, uwzględniając plany kwartalne w dziale szkolenia, pracy świetlicowej, bibliotecznej i s mokszałcenia.

W I kwartale 1949 r. odbędą się w ramach szkolenia wykłady o Polsce współczesnej ze specjalnym uwzględnieniem przemian ustrojowych na zasadach marksizmu-leninizmu.

Z działalności okręgu śląsko-dąbrowskiego

Okręg Śląsko-Dąbrowski liczy w tej chwili 6020 członków, w tym 1883 kobiet, t. zn. 100% pracowników państwowych, zorganizowanych w 37 kołach terenowych. Najbardziej aktywnym i najliczniejszym jest koło przy Urzędzie Wojewódzkim.

Zarząd Okręgu w dziale pomocy dla członków uzyskał ostatnio dzięki pozytywnemu stanowisku wojewody śląsko-dąbrowskiego i poparciu prezesa honorowego Okręgu płk. Ziętka Jerzego — wicewojewody, 4-milionową subwencję z przeznaczeniem na akcję ziemniaczaną i węglową. Subwencja ta udzielona została Okręgowi bezzwrotnie, z tym zastrzeżeniem, że połowa tej subwencji zużyta musi być na założenie Kas Samopomocy Koleżeńskiej w Kołach. Wynikające z subwencji zapomogi udzielone zostały przez Zarząd Okręgu najniżej uposażonym pracownikom i tym, którzy znajdują się w wyjątkowo ciężkiej sytuacji materialnej. Zapomogi od 2—6 tys. zł. otrzymali wszyscy pracownicy fizyczni (woźni i sprzątaczki).

Akcję wczasową Okręg w r. b. prowadził w domach wypoczynkowych w Dusznikach, Zakopanem i Wiśle. W ramach akcji wczasowej korzystało z pobytu na wczasach 2.512 członków naszego Okręgu. Dla ilustracji, wykazującej wzrastającą popularność akcji wczasowej, podkreślić trzeba, że w r. 1947 domy wczasowe wykorzystane zostały w 29%, natomiast w r. 1948 liczba wykorzystanych miejsc w pierwszych trzech kwartałach roku b. wynosi 68%.

Na podniesienie frekwencji na wczasach wpłynęła niewątpliwie również akcja bezpłatnych wczasów, zorganizowanych przez nasz Okręg dla najniżej uposażonych i tych członków, którzy wyróżniają się w pracy. W przyszłym roku, podobnie jak w roku bieżącym, Zarząd Okręgu ma zamiar zorganizować akcję kolonijną dla dzieci. W tym też celu odbyła się w bieżącym miesiącu w Zakopanem konferencja wicewojewody płk. Ziętka, prezydenta miasta Katowic i przedstawiciela Zarządu Głównego w sprawie organizacji Domu Matki i Dziecka w Zakopanem.

Dom ten, po przeprowadzeniu gruntownego remontu i zmian, oddany zostanie do dyspozycji członków naszego Związku w ramach akcji socjalnej. Poza tym Zarząd Okręgu ma zamiar urządzić szereg kolonii dla dzieci w okolicach podgórskich naszego województwa.

Akcja kulturalno-oświatowa, na którą Okręg zwraca szczególną uwagę, wykazuje wzrastające ożywienie. Wspomnieć tu można o Kolach w Strzelcach. Opolu i przy Urzędzie Wojewódzkim. Wszystkie Koła mają zaplanowaną szeroką akcję odczytową. W Katowicach Zarząd Okręgu przystępuje do organizacji centralnej świetlicy, która znajdować się będzie w oddanym przez Urząd Wojewódzki dla tego celu domu.

Świetlica ta będzie ośrodkiem życia kulturalnego wszystkich członków ZZPP na terenie miasta Katowic i pobliskich miejscowości.

Plan imprez artystycznych i cyklu odczytów jest w opracowaniu. W dniu 2.I 1949 r. Okręg urządzi w skali ogólnopolskiej podwieczorek przy mikrofonie Zarządu Okręgu ZZPP w Katowicach. W programie wystąpią wybitni artyści i literaci śląscy.

Akcja sportowa naszego Okręgu nie wykazuje na naszym terenie szczególnego rozwoju ze względu na wielką ilość klubów i towarzystw sportowych innych organizacji sportowych, w których jednak wielu z naszych członków bierze czynny udział. Są jednak w wielu Kołach, jak np. przy Urzędzie Wojewódzkim, Opolu i innych sekcje sportowe. Np. sekcja sportowa Koła przy Urzędzie Wojewódzkim rozegrała w r. b. spotkanie piłkarskie z drużyną czechosłowackiego Związku Zawodowego Pracowników Państwowych z Morawskiej Ostrawy, z wynikiem 2:2. Ze względu na położenie województwa śląsko-dąbrowskiego Zarząd Okręgu utrzymuje bliskie stosunki z bratnią organizacją Czechosłowacji i gościł u siebie w lipcu 35-osobową delegację pracowników państwowych z Morawskiej Ostrawy. Następnie Okręg gościł również u siebie 24-osobową delegację pracowników państwowych z Francji. W obu wypadkach nawiązano serdeczne nici przyjaźni między bratnimi organizacjami Związków Zawodowych. W dniach 18 i 19 września 30-osobowa delegacja Okręgu śląsko-dąbrowskiego z udziałem sekretarza generalnego naszego Związku, kol. Kołaczkowskiego, przyjmowana była w Morawskiej Ostrawie przez Prezydenta miasta Ostrawy ob. Kotasa i miejscowy Zarząd Okręgu Pracowników Państwowych. W czasie trwania Wystawy Ziem Odzyskanych, korzystając z udzielonej subwencji przez Urząd Wojewódzki w wysokości 800.000 zł., Zarząd Okręgu prowadził szeroką akcję, w wyniku której wystawę zwiedziło 2.061 członków naszego Okręgu. Poza tym urządzono szereg wycieczek do Oświęcimia i innych miejscowości.

W wielu Kołach istnieją już Kasy Samopomocy Koleżeńskiej. Poza tym Okręg, jak i Koła udzielają zapomóg w szczególnych wypadkach. W ramach akcji współzawodnictwa pracy Zarząd Okręgu zainicjował akcję, zmierzającą do podniesienia sprawności pracy urzędniczej. Transparenty i tablice z odpowiednimi wezwaniami do członków zostały zawieszone we wszystkich Kołach naszego Związku, przypominając wszystkim o obowiązku przyczynienia się do usprawnienia aparatu administracyjnego.

We wszystkich Kołach odbywają się miesięczne zebrania sprawozdawcze, poświęcone zagadnieniom związkowym. Podobnie jak Okręg — Koła terenowe współpracują ściśle z P. R. Z. Z. i w większości wypadków stosunki układają się jak najbardziej pomyślnie. W miesiącu pogłębienia przyjaźni polsko-radzieckiej urządzono cały szereg akademii i pogadanek. Akcja odbudowy Warszawy, prowadzona jest przez wszystkie nasze ogniwa związkowe, podobnie, jak prowadzona jest akcja śląsko-dąbrowskiego Funduszu Odbudowy Szkół.

W naszych pracach organizacyjnych podkreślić trzeba szczególnie jak najbardziej pozytywny stosunek wojewody śląsko-dąbrowskiego, gen. Al. Zawadzkiego, Prezesa Honorowego Okręgu, wicewojewody płk. Ziętka. Interesują się oni bardzo szczegółowo pracami i zamierzeniami Zarządu Okręgu i w wielu wypadkach biorą udział osobiście w poszczególnych akcjach i zebraniach na tematy organizacyjne, organizowane przez Zarząd Okręgu.

Łatak Marian

Zbiórka na Stołeczny Fundusz Odbudowy Stolicy

Zarząd Główny ZZPP otrzymał z Naczelnej Rady Odbudowy m. st. Warszawy pismo, które w wyjątkach poniżej podajemy:

Do
Zarządu Głównego Z. Z. P. P.

W odpowiedzi na pismo z dnia 25.XI br. L. dz. V-4553/48 — Sekretariat Gen. NROW najserdeczniej dziękuje za pozytywne ustosunkowanie się i wydatną pomoc w upowszechnieniu wśród Waszych członków akcji zbiórkowej na Społeczny Fundusz Odbudowy Stolicy.

Wszystkim Członkom Z. Z. P. P. wyrażamy niniej-

szym najserdeczniejsze słowa podziękowania za ich czynny i wydatny udział w akcji zbiórkowej na rzecz Odbudowy Warszawy i życzymy jak najwydatniejszych osiągnięć.

Sekretarz Generalny NROW:
(—) Inż. Arch. Jerzy Grabowski

* * *

Na miesięcznym ogólnym zebraniu Koła ZZPP przy Muzeum Państwowym w Gdańsku, pracownicy podjęli jednogłośnie uchwałę o opodatkowaniu się na SFOS w/g następujących stawek:

zarabiający do 5.000 zł. — 10 zł. w stosunku mies.
" " 10 000 " — 1/4% " "
" " 15.000 " — 1/2% " "
zarab. powyżej 15.000 " — 1 % " "

Już tylko nieliczne Koła nie włączyły się zespołowo do akcji SFOS. Około 90% naszych Kół dopełniło swego obowiązku.

Pogłębiamy przyjaźń polsko-radziecką

Z terenu całego kraju napływają stale meldunki o tworzeniu z Kół naszego Związku — Kół masowego zespolenia z Tow. Przyjaźni Polsko-Radzieckiej.

W okresie miesiąca pogłębiania przyjaźni polsko-radzieckiej zgłosiło swój akces do Tow. P. P.-R. ponad 10.000 członków.

* * *

W dniu 20.XI br. odbyło się w Poznaniu plenarne posiedzenie Zarządu Okręgowego z udziałem Sekretarza Generalnego tow. T. Kołaczkowskiego.

Okręg poznański liczy obecnie 7.400 członków, zorganizowanych w 62 Kołach. Staraniem Związku powstało na terenie Okręgu 18 świetlic i 6 bibliotek. W ramach miesiąca pogłębienia przyjaźni polsko-radzieckiej na terenie całego Okręgu zorganizowano 85 akademii, a wszystkie Koła zgłosiły swój akces do T. P. P.-R.

* * *

Na zebraniu miesięcznym Koła ZZPP w Zielonej Górze, poza uchwałą przystąpienia jako koła masowego zespolenia z T. P. P.-R. — przyjęto następującą rezolucję:

„Członkowie Związku Zawodowego Pracowników Państwowych w Zielonej Górze, zebrani w dniu 6 listopada 1948 r. na akademii ku uczczeniu 31 rocznicy Wielkiej Rewolucji Październikowej, oświadczają i przyrzekają, że nałożone na nich przez administrację zadania wykonają z pełnym zrozumieniem walki klasowej, stojąc równocześnie w służbie zbratanych robotników i chłopów, aby w ten sposób, walcząc z kapitalizmem, zlikwidować wyzysk człowieka przez człowieka, doprowadzić do pełnego socjalizmu".

Plenum Zarz. Okr. Śląsko-dąbrowskiego

W dniu 4.XII 1948 r. odbyło się w Katowicach, w sali W. R. N., plenarne posiedzenie Zarządu Okręgu Śląsko Dąbrowskiego, poszerzone o przewodniczących, sekretarzy i przewodniczących Komisji Rewizyjnych Kół terenowych. Zebraniu przewodniczył prezes Okręgu, tow. Łatak. Referat polityczno-organizacyjny wygłosił prezes Zarządu Głównego ZZPP, tow. poseł Stefan Bancerz. Następnie wygłoszono referaty na temat akcji socjalnej, kulturalno-oświatowej i współzawodnictwa pracy. Po referatach wywiązała się ożywiona dyskusja.

W obradach brał udział wicewojewoda śląsko-dąbrowski, Arka Bożek, oraz przedstawiciele partii politycznych i pokrewnych związków.

Przeciw terrorowi gen. Franco

Koło ZZPP w Oławie na swym miesięcznym zebraniu ogólnym, odbytym w dniu 13.XI br., podjęło rezolucję, potępiającą krwawy teror frankistowskiego reżimu w Hiszpanii.

Podobne rezolucje, potępiające faszyzm gen. Franco i solidaryzujące się z walczącym ludem Grecji, Izraela, Indonezji i Viet-Namu zostały uchwalone na zebraniach miesięcznych wielu innych kół w listopadzie br.

Ciekawa impreza kult.-ośw. okręgu pomorskiego

W dziale upowszechnienia kultury, a w szczególności muzyki, podjął b. ciekawą imprezę Zarząd Okręgu Pomorskiego, organizując w Bydgoszczy cykl 10 koncertów pod hasłem „Muzyka dla wszystkich" w okresie od września 1948 r. do czerwca 1949 r.

Dotychczas odbyły się już 3 koncerty przy szczelnie wypełnionej sali.

Udział w koncertach bierze Orkiestra Symfoniczna Tow. Muzycznego w Bydgoszczy oraz zapraszani na gościnne występy najwybitniejsi soliści polscy.

W bogatym programie koncertów położono silny nacisk na muzykę słowiańską, a w szczególności rosyjską.

Każdy koncert jest poprzedzany krótkim odczytem, wprowadzającym słuchaczów w tematykę programu.

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: Warszawa — Al. Jerozolimskie 51, V p., pokój 512
tel. 8-26-60.
Nakładem Zarządu Głównego Związku Zawodowego Pracowników Państwowych RP.
Redaguje Komitet.

Zakłady Graficzne „Dźwignia", Warszawa, Widok 24 B-63679